

"זה אני, קולץ בנך. הנה באתי!" אמר הקטן שהזקנה מצאה. שמח הזקן. הם אכלו ביחד ואחר כך הלך קולץ והוביל את השוורים למים. הוביל אותם לנהר ורואה - שודדים נוסעים על החוף. "קחו אותי אתכם" ביקש הקטן. אלא שהשודדים רק צחקו בתשובה. "בכל זאת אסע אתם" החליט קולץ ובהסתר זחל

קולץ

סיפור מקווקז

בכפר אחד חי זוג איכרים. מאוד הצטערו שאין להם ילדים. לא היה מי שיעזור לזקנה בעבודות בית, אין מי שיביא לזקן ארוחה לשדה.

יום אחד, כשהזקן היה עוד בשדה, הזקנה יצאה מהבית ומצאה לפני הדלת ילד קטן, קטן מאוד. היא הביאה אותו הביתה, האכילה, רחצה וקראה לו קולץ.

אחר כך בישלה ארוחת צהריים, ישבה לנוח קצת ואמרה "אילו הילד הקטן הזה היה גדול יותר, היה מביא לבעלי ארוחה לשדה."

"אוכל לעשות זאת!" קרא קולץ ונעמד לפני הזקנה. "אז יפה, ילדי, תביא לאבא שלך ארוחה לשדה!" הולך קולץ ביער, בשדה, וקורא בכל כוחו "אבא, איפה אתה?"

השתומם הזקן, זרק את החרמש, הקשיב ואומר "מי יכול לקרוא לי אבא? הרי אין לי לא בן ולא בת!"

לתוך מגף של שודד אחד.

השודדים נכנסו לכפר וקולץ, בלי שהרגישו, נכנסו למכלאה ומשם קרא בקול רם "איזה שור להוציא

לכם, את הלבן או את השחור?"

השודדים נבהלו. הם חששו שישמעו אנשי הכפר וקראו "תוציא איזה שתרצה, רק אל תרעיש!"

קולץ הוציא שור שמן ושוב נכנס למגף.

השודדים יצאו לדרך. בדרך התעייפו והחליטו לאכול. נכנסו ליער ושם שחטו את השור. אבל לא היה להם כל כלי לבשל אותו.

קולץ רץ לכפר ומצא שם דוד גדול. הלביש את הדוד על עצמו וחזר ליער. השתוממו השודדים, איזה פלא זה, הדוד בא אליהם בעצמו! אבל לקחו את הדוד, מילאו במים, הכניסו את הבשר פנימה, שמו מעל האש ובעצמם ישבו סביב.

מים בדוד רותחים, הבשר מתבשל, ולשודדים ריר נוטף מפיהם. וקולץ בינתיים רץ בעשב סביב המדורה. הוא קטן, לא רואים אותו והוא קורא "אוי, עין שלי! אוי אף שלי! אוי, יד שלי!"

השודדים לא הבינו מאין בא הקול הזה, נבהלו והתפזרו. ברחו כל כך מהר שהשאירו את הסוסים ואת הנשק והרכוש שלהם.

קולץ ארז את הבשר בשק עור, העמיס על הסוסים את כל שהשאירו השודדים, וחזר אל הזקנים עם שלל רב.